

Posudek konzultanta na diplomovou práci Mgr. Marka ZÁHOŘÁKA, zpracovanou a odevzdanou na téma: „**Legislativní proces a jeho budoucnost**“ (červen 2015).

Mgr. Marek Záhořák zpracoval a předložil rigorózní práci na téma uvedené v záhlaví tohoto posudku v celkovém rozsahu 167 stran (127 stran vlastního textu). Téma, které si zvolil, je tématem nepochybně vysoce aktuálním; legislativní proces je jedním z ucelených „velkých“ procesů ústavního práva a kvalitní legislativa je jedním z předpokladů existence demokratického právního státu, za nějž se ČR v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR prohlásila. Legislativní proces je na jedné straně upraven předpisy, rozebrán v odborné literatuře, dotvořen soudní judikaturou a mnohokrát prověřen praxí, přesto jde o téma, ve kterém je o čem polemizovat, co objevovat, co navrhovat.

Není zcela obvyklé na začátku posudku celkově zhodnotit rigorózní práci, ale v případě předložené práce Mgr. Záhořáka je možné konstatovat, že jde o práci zdařilou, která nabízí pohledy teoretické, koncepční, které autor konfrontuje s praxí v Poslanecké sněmovně.

Rigorózní práce je – vedle úvodu a závěru – logicky rozdělena do sedmi základních částí, dále vnitřně členěných. Tím vznikla přehledná studie, která se drží tématu. První část (str. 9 až 20) je věnována obecně legislativnímu procesu, jeho obvyklým čtyřem etapám /iniciativa, projednání, schválení a vyhlášení/ a zvlášť pak pozměňovacím návrhům včetně úvahy de lege ferenda /byť diskusní a v praxi stěží proveditelnou – omezení pozměňovacích návrhů/. Druhá část (str. 21 až 54) je „glosovaným“ popisem legislativního procesu podle jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Fakticky nad rámec zákona je do této části práce zakomponována činnost odborných útvarů Kanceláře Poslanecké sněmovny, podílejících se na legislativním procesu během projednávání návrhu zákona ve Sněmovně. Vedle popisu, vycházejícího ze stavu de lege lata spatřuji přínos v polemice o některých prvcích legislativního procesu, na něž ani v odborné literatuře není jednotný názor a které doposud nebyly konfrontovány s praxí /projednávání návrhu zákona, s nímž vláda spojila otázku důvěry – str. 38 a násl./. Zajímavé jsou i informace o novelách části dvanácté jednacího řádu, upravující jednání o návrzích zákonů (str. 45 a násl.). Třetí tematickou část (str. 55 až 60) autor věnoval přijímání ústavních zákonů a zákonů podle čl. 40 Ústavy ČR, včetně judikatury Ústavního soudu /nález sp. zn. Pl. ÚS 13/05/. Další část práce (str. 61 až 75) si všímá role Senátu v legislativním procesu. I tyto partie vychází ze stavu de lege lata – ze zákona o jednacím řádu Senátu. Možná v této části mohl autor zvlášť zdůraznit, že Senát má v legislativním procesu několikeré postavení – může být iniciátorem a Poslanecké sněmovně podat návrh zákona, může být „druhou komorou“, která projednává návrh zákona postoupený mu Poslaneckou sněmovnou, může být „jediným zákonodárcem“ při schvalování zákonných opatření Senátu. Z jiného úhlu pohledu může mít Senát slabší postavení než Sněmovna (může být Sněmovnou přehlasován), ale u některých zákonů (a nejen zákonů) má se Sněmovnou rovné postavení, protože bez souhlasu Senátu nemůže být přijat ústavní zákon a zákony podle čl. 40 Ústavy (a další rozhodnutí, které však již překračují problematiku legislativního procesu). Vedle popisných pasáží oceňuji připojenou statistiku projednávaných zákonů Senátem (str. 73), která činí text práce „plastičtější“. Další část práce – dopady legislativního procesu na kvalitu právního řádu (str. 76 až 97) - je možné označit za stěžejní a přínosnou; je analýzou kvality právního řádu, resp. zákonů, vznikajících v legislativním procesu. Autor si všímá zejména stability právního řádu a konfrontuje ji s „dynamikou práva“, právní kultury včetně kultury jazykové, reálnosti a racionality právního předpisu a dalších kritérií, kterými je možno, i sociologicky, poměřovat kvalitu právního řádu, jehož páteří mají být zákony, v právním státě zvlášť. Vedle dalších „momentů“, ovlivňujících kvalitu přijímaných zákonů /politická vůle, lobbisté/ se autor pozastavuje nad velmi častými

novelizacemi zákonů a poukazuje na zásahy Ústavního soudu jak do obsahové části legislativního procesu /tzv. „přílepký“ - nález Pl. ÚS 21/01/, tak do jeho procedurální části /zde by bylo možné uvést četnější judikaturu/. V závěru této části své práce autor poukazuje na praxi a popisuje projednávání sněmovního tisku č. 215 v 7. volebním období (novela zákona o spotřebních daních). Další obsahová část práce (str. 98 až 114) je komparací „vybraných otázek“ legislativního procesu v sousedních státech – na Slovensku a v Německu. Tato pasáž rigorózní práce dokazuje autorův přehled a nadhled ve zvolené tématice a dokazuje, že si osvojil komparaci jako jednu z důležitých metod vědecké práce. Závěrečná část – budoucnost legislativního procesu - (str. 115 až 131) je kombinací otázek a návrhů autora a popisu některých souvisejících momentů legislativního procesu v zahraničí (systém La navate v Belgii, ve Francii a v Itálii). Za jednu ze stěžejních otázek, vztahujících se k legislativnímu procesu, si rigorozant vytyčil otázku jednokomorového nebo dvoukomorového parlamentu a poukazuje na výhody a přínosy a nevýhody obou systémů. Jak jsem v tomto posudku vyzdvihl komparační metodu, v závěrečné části práce autor nepochybně prokázal též schopnost vlastní analýzy a závěru, byť s některými názory by bylo jistě možné polemizovat /jako příklad uvádím autorem požadovanou přímou spolupráci legislativního odboru Poslanecké sněmovny a Ústavního soudu na str. 129 a násl., která by vychýlila ústavní vztahy – legislativní odbor Poslanecké sněmovny není ani orgánem Sněmovny, není složen z poslanců, těžko tedy může jednat za Sněmovnu/.

Práce obsahuje přílohy (str. 137 až 166) – statistické údaje, ukázkou pozměňovacích návrhů ke konkrétní novele zákona, návrh postupu hlasování a seznam použitých zdrojů, jakož i další povinné náležitosti rigorózní práce.

Uvedená struktura práce je výsledkem častých konzultací rigorozanta s konzultantem, v nichž jsem odmítl pojetí práce: obecná část – popis legislativního procesu v ČR, zvláštní část – cesta konkrétního návrhu zákona legislativním procesem. Zvolenou strukturou vznikla skutečně studie o legislativním procesu de lege lata s úvahami de lege ferenda s výraznými komparativními prvky.

Předložená rigorózní práce **splňuje kritéria práce rigorózní** jak co do rozsahu, tak i co do obsahu, formy a způsobu zpracování. Autor nepochybně prokázal schopnost sesbírat fakta, utřídit je, analyzovat a poté je metodou vědecké práce využít. Prokázal též, že rozumí legislativnímu procesu v ČR a to jak v rovině jeho principů tak i ve „smyslu pro detail“. I když práce je zaměřena především faktograficky, včlenil autor do jejího textu i vlastní úvahy a postřehy.

Rigorózní práce neobsahuje závažnější věcnou chybu nebo opomenutí, které by koncepčně měly za následek zkreslení nebo nepochopení určitého institutu. Je napsána s vysokou kulturou jazyka i písemného projevu, na odpovídající úrovni je i grafické zpracování. Přiměřený je seznam použité literatury /včetně zahraničních internetových zdrojů/, nadstandardní je poznámkový aparát. Ze všech těchto naznačených důvodů **doporučuji**, aby předložená rigorózní práce Mgr. Záhořáka byla **připuštěna k ústní obhajobě**.

Při ústní obhajobě by se rigorozant měl jednak, alespoň ve stručných „hlavních tezí“, zmínit o novém jevu v legislativním procesu, který nastal v Poslanecké sněmovně po uzavření rukopisu jeho práce, totiž o ukončení rozpravy k návrhu zákona o elektronické evidenci tržeb a jednak by se měl vyjádřit k proceduře ratihabice zákonných opatření Senátu v Poslanecké sněmovně (je ustavující schůze skutečně první schůze)?

JUDr. Jiří Hřebejk

Posudek konzultanta na diplomovou práci Mgr. Marka ZÁHOŘÁKA, zpracovanou a odevzdanou na téma: „**Legislativní proces a jeho budoucnost**“ (červen 2015).

Mgr. Marek Záhořák zpracoval a předložil rigorózní práci na téma uvedené v záhlaví tohoto posudku v celkovém rozsahu 167 stran (127 stran vlastního textu). Téma, které si zvolil, je tématem nepochybně vysoce aktuálním; legislativní proces je jedním z ucelených „velkých“ procesů ústavního práva a kvalitní legislativa je jedním z předpokladů existence demokratického právního státu, za nějž se ČR v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR prohlásila. Legislativní proces je na jedné straně upraven předpisy, rozebrán v odborné literatuře, dotvořen soudní judikaturou a mnohokrát prověřen praxí, přesto jde o téma, ve kterém je o čem polemizovat, co objevovat, co navrhovat.

Není zcela obvyklé na začátku posudku celkově zhodnotit rigorózní práci, ale v případě předložené práce Mgr. Záhořáka je možné konstatovat, že jde o práci zdařilou, která nabízí pohledy teoretické, koncepční, které autor konfrontuje s praxí v Poslanecké sněmovně.

Rigorózní práce je – vedle úvodu a závěru – logicky rozdělena do sedmi základních částí, dále vnitřně členěných. Tím vznikla přehledná studie, která se drží tématu. První část (str. 9 až 20) je věnována obecně legislativnímu procesu, jeho obvyklým čtyřem etapám /iniciativa, projednání, schválení a vyhlášení/ a zvlášť pak pozměňovacím návrhům včetně úvahy de lege ferenda /byť diskusní a v praxi stěží proveditelnou – omezení pozměňovacích návrhů/. Druhá část (str. 21 až 54) je „glosovaným“ popisem legislativního procesu podle jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Fakticky nad rámec zákona je do této části práce zakomponována činnost odborných útvarů Kanceláře Poslanecké sněmovny, podílejících se na legislativním procesu během projednávání návrhu zákona ve Sněmovně. Vedle popisu, vycházejícího ze stavu de lege lata spatřuji přínos v polemice o některých prvcích legislativního procesu, na něž ani v odborné literatuře není jednotný názor a které doposud nebyly konfrontovány s praxí /projednávání návrhu zákona, s nímž vláda spojila otázku důvěry – str. 38 a násl./. Zajímavé jsou i informace o novelách části dvanácté jednacího řádu, upravující jednání o návrzích zákonů (str. 45 a násl.). Třetí tematickou část (str. 55 až 60) autor věnoval přijímání ústavních zákonů a zákonů podle čl. 40 Ústavy ČR, včetně judikatury Ústavního soudu /nález sp. zn. Pl. ÚS 13/05/. Další část práce (str. 61 až 75) si všímá role Senátu v legislativním procesu. I tyto partie vychází ze stavu de lege lata – ze zákona o jednacím řádu Senátu. Možná v této části mohl autor zvlášť zdůraznit, že Senát má v legislativním procesu několikeré postavení – může být iniciátorem a Poslanecké sněmovně podat návrh zákona, může být „druhou komorou“, která projednává návrh zákona postoupený mu Poslaneckou sněmovnou, může být „jediným zákonodárcem“ při schvalování zákonných opatření Senátu. Z jiného úhlu pohledu může mít Senát slabší postavení než Sněmovna (může být Sněmovnou přehlasován), ale u některých zákonů (a nejen zákonů) má se Sněmovnou rovné postavení, protože bez souhlasu Senátu nemůže být přijat ústavní zákon a zákony podle čl. 40 Ústavy (a další rozhodnutí, které však již překračují problematiku legislativního procesu). Vedle popisných pasáží oceňuji připojenou statistiku projednávaných zákonů Senátem (str. 73), která činí text práce „plastičtější“. Další část práce – dopady legislativního procesu na kvalitu právního řádu (str. 76 až 97) - je možné označit za stěžejní a přínosnou; je analýzou kvality právního řádu, resp. zákonů, vznikajících v legislativním procesu. Autor si všímá zejména stability právního řádu a konfrontuje ji s „dynamikou práva“, právní kultury včetně kultury jazykové, reálnosti a racionality právního předpisu a dalších kritérií, kterými je možno, i sociologicky, poměřovat kvalitu právního řádu, jehož páteří mají být zákony, v právním státě zvlášť. Vedle dalších „momentů“, ovlivňujících kvalitu přijímaných zákonů /politická vůle, lobbisté/ se autor pozastavuje nad velmi častými

novelizacemi zákonů a poukazuje na zásahy Ústavního soudu jak do obsahové části legislativního procesu /tzv. „přílepký“ - nález Pl. ÚS 21/01/, tak do jeho procedurální části /zde by bylo možné uvést četnější judikaturu/. V závěru této části své práce autor poukazuje na praxi a popisuje projednávání sněmovního tisku č. 215 v 7. volebním období (novela zákona o spotřebních daních). Další obsahová část práce (str. 98 až 114) je komparací „vybraných otázek“ legislativního procesu v sousedních státech – na Slovensku a v Německu. Tato pasáž rigorózní práce dokazuje autorův přehled a nadhled ve zvolené tématice a dokazuje, že si osvojil komparaci jako jednu z důležitých metod vědecké práce. Závěrečná část – budoucnost legislativního procesu - (str. 115 až 131) je kombinací otázek a návrhů autora a popisu některých souvisejících momentů legislativního procesu v zahraničí (systém La navate v Belgii, ve Francii a v Itálii). Za jednu ze stěžejních otázek, vztahujících se k legislativnímu procesu, si rigorozant vytyčil otázku jednokomorového nebo dvoukomorového parlamentu a poukazuje na výhody a přínosy a nevýhody obou systémů. Jak jsem v tomto posudku vyzdvihl komparační metodu, v závěrečné části práce autor nepochybně prokázal též schopnost vlastní analýzy a závěru, byť s některými názory by bylo jistě možné polemizovat /jako příklad uvádím autorem požadovanou přímou spolupráci legislativního odboru Poslanecké sněmovny a Ústavního soudu na str. 129 a násl., která by vychýlila ústavní vztahy – legislativní odbor Poslanecké sněmovny není ani orgánem Sněmovny, není složen z poslanců, těžko tedy může jednat za Sněmovnu/.

Práce obsahuje přílohy (str. 137 až 166) – statistické údaje, ukázkou pozměňovacích návrhů ke konkrétní novele zákona, návrh postupu hlasování a seznam použitých zdrojů, jakož i další povinné náležitosti rigorózní práce.

Uvedená struktura práce je výsledkem častých konzultací rigorozanta s konzultantem, v nichž jsem odmítl pojetí práce: obecná část – popis legislativního procesu v ČR, zvláštní část – cesta konkrétního návrhu zákona legislativním procesem. Zvolenou strukturou vznikla skutečně studie o legislativním procesu de lege lata s úvahami de lege ferenda s výraznými komparativními prvky.

Předložená rigorózní práce **splňuje kriteria práce rigorózní** jak co do rozsahu, tak i co do obsahu, formy a způsobu zpracování. Autor nepochybně prokázal schopnost sesbírat fakta, utřídit je, analyzovat a poté je metodou vědecké práce využít. Prokázal též, že rozumí legislativnímu procesu v ČR a to jak v rovině jeho principů tak i ve „smyslu pro detail“. I když práce je zaměřena především faktograficky, včlenil autor do jejího textu i vlastní úvahy a postřehy.

Rigorózní práce neobsahuje závažnější věcnou chybu nebo opomenutí, které by koncepčně měly za následek zkreslení nebo nepochopení určitého institutu. Je napsána s vysokou kulturou jazyka i písemného projevu, na odpovídající úrovni je i grafické zpracování. Přiměřený je seznam použité literatury /včetně zahraničních internetových zdrojů/, nadstandardní je poznámkový aparát. Ze všech těchto naznačených důvodů **doporučuji**, aby předložená rigorózní práce Mgr. Záhořáka byla **připuštěna k ústní obhajobě**.

Při ústní obhajobě by se rigorozant měl jednak, alespoň ve stručných „hlavních tezích“, zmínit o novém jevu v legislativním procesu, který nastal v Poslanecké sněmovně po uzavření rukopisu jeho práce, totiž o ukončení rozpravy k návrhu zákona o elektronické evidenci tržeb a jednak by se měl vyjádřit k proceduře ratihabice zákonných opatření Senátu v Poslanecké sněmovně (je ustavující schůze skutečně první schůze)?

JUDr. Jiří Hřebejk

Posudek konzultanta na diplomovou práci Mgr. Marka ZÁHOŘÁKA, zpracovanou a odevzdanou na téma: „**Legislativní proces a jeho budoucnost**“ (červen 2015).

Mgr. Marek Záhořák zpracoval a předložil rigorózní práci na téma uvedené v záhlaví tohoto posudku v celkovém rozsahu 167 stran (127 stran vlastního textu). Téma, které si zvolil, je tématem nepochybně vysoce aktuálním; legislativní proces je jedním z ucelených „velkých“ procesů ústavního práva a kvalitní legislativa je jedním z předpokladů existence demokratického právního státu, za nějž se ČR v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR prohlásila. Legislativní proces je na jedné straně upraven předpisy, rozebrán v odborné literatuře, dotvořen soudní judikaturou a mnohokrát prověřen praxí, přesto jde o téma, ve kterém je o čem polemizovat, co objevovat, co navrhovat.

Není zcela obvyklé na začátku posudku celkově zhodnotit rigorózní práci, ale v případě předložené práce Mgr. Záhořáka je možné konstatovat, že jde o práci zdařilou, která nabízí pohledy teoretické, koncepční, které autor konfrontuje s praxí v Poslanecké sněmovně.

Rigorózní práce je – vedle úvodu a závěru – logicky rozdělena do sedmi základních částí, dále vnitřně členěných. Tím vznikla přehledná studie, která se drží tématu. První část (str. 9 až 20) je věnována obecně legislativnímu procesu, jeho obvyklým čtyřem etapám /iniciativa, projednání, schválení a vyhlášení/ a zvlášť pak pozměňovacím návrhům včetně úvahy de lege ferenda /byť diskusní a v praxi stěží proveditelnou – omezení pozměňovacích návrhů/. Druhá část (str. 21 až 54) je „glosovaným“ popisem legislativního procesu podle jednacího řádu Poslanecké sněmovny. Fakticky nad rámec zákona je do této části práce zakomponována činnost odborných útvarů Kanceláře Poslanecké sněmovny, podílejících se na legislativním procesu během projednávání návrhu zákona ve Sněmovně. Vedle popisu, vycházejícího ze stavu de lege lata spatřuji přínos v polemice o některých prvcích legislativního procesu, na něž ani v odborné literatuře není jednotný názor a které doposud nebyly konfrontovány s praxí /projednávání návrhu zákona, s nímž vláda spojila otázku důvěry – str. 38 a násl./. Zajímavé jsou i informace o novelách části dvanácté jednacího řádu, upravující jednání o návrzích zákonů (str. 45 a násl.). Třetí tematickou část (str. 55 až 60) autor věnoval přijímání ústavních zákonů a zákonů podle čl. 40 Ústavy ČR, včetně judikatury Ústavního soudu /nález sp. zn. Pl. ÚS 13/05/. Další část práce (str. 61 až 75) si všímá role Senátu v legislativním procesu. I tyto partie vychází ze stavu de lege lata – ze zákona o jednacím řádu Senátu. Možná v této části mohl autor zvlášť zdůraznit, že Senát má v legislativním procesu několikeré postavení – může být iniciátorem a Poslanecké sněmovně podat návrh zákona, může být „druhou komorou“, která projednává návrh zákona postoupený mu Poslaneckou sněmovnou, může být „jediným zákonodárcem“ při schvalování zákonných opatření Senátu. Z jiného úhlu pohledu může mít Senát slabší postavení než Sněmovna (může být Sněmovnou přehlasován), ale u některých zákonů (a nejen zákonů) má se Sněmovnou rovné postavení, protože bez souhlasu Senátu nemůže být přijat ústavní zákon a zákony podle čl. 40 Ústavy (a další rozhodnutí, které však již překračují problematiku legislativního procesu). Vedle popisných pasáží oceňuji připojenou statistiku projednávaných zákonů Senátem (str. 73), která činí text práce „plastičtější“. Další část práce – dopady legislativního procesu na kvalitu právního řádu (str. 76 až 97) - je možné označit za stěžejní a přínosnou; je analýzou kvality právního řádu, resp. zákonů, vznikajících v legislativním procesu. Autor si všímá zejména stability právního řádu a konfrontuje ji s „dynamikou práva“, právní kultury včetně kultury jazykové, reálnosti a racionality právního předpisu a dalších kritérií, kterými je možno, i sociologicky, poměřovat kvalitu právního řádu, jehož páteří mají být zákony, v právním státě zvlášť. Vedle dalších „momentů“, ovlivňujících kvalitu přijímaných zákonů /politická vůle, lobbisté/ se autor pozastavuje nad velmi častými

novelizacemi zákonů a poukazuje na zásahy Ústavního soudu jak do obsahové části legislativního procesu /tzv. „přílepký“ - nález Pl. ÚS 21/01/, tak do jeho procedurální části /zde by bylo možné uvést četnější judikaturu/. V závěru této části své práce autor poukazuje na praxi a popisuje projednávání sněmovního tisku č. 215 v 7. volebním období (novela zákona o spotřebních daních). Další obsahová část práce (str. 98 až 114) je komparací „vybraných otázek“ legislativního procesu v sousedních státech – na Slovensku a v Německu. Tato pasáž rigorózní práce dokazuje autorův přehled a nadhled ve zvolené tématice a dokazuje, že si osvojil komparaci jako jednu z důležitých metod vědecké práce. Závěrečná část – budoucnost legislativního procesu - (str. 115 až 131) je kombinací otázek a návrhů autora a popisu některých souvisejících momentů legislativního procesu v zahraničí (systém La navate v Belgii, ve Francii a v Itálii). Za jednu ze stěžejních otázek, vztahujících se k legislativnímu procesu, si rigorozant vytyčil otázku jednokomorového nebo dvoukomorového parlamentu a poukazuje na výhody a přínosy a nevýhody obou systémů. Jak jsem v tomto posudku vyzdvihl komparační metodu, v závěrečné části práce autor nepochybně prokázal též schopnost vlastní analýzy a závěru, byť s některými názory by bylo jistě možné polemizovat /jako příklad uvádím autorem požadovanou přímou spolupráci legislativního odboru Poslanecké sněmovny a Ústavního soudu na str. 129 a násl., která by vychýlila ústavní vztahy – legislativní odbor Poslanecké sněmovny není ani orgánem Sněmovny, není složen z poslanců, těžko tedy může jednat za Sněmovnu/.

Práce obsahuje přílohy (str. 137 až 166) – statistické údaje, ukázkou pozměňovacích návrhů ke konkrétní novele zákona, návrh postupu hlasování a seznam použitých zdrojů, jakož i další povinné náležitosti rigorózní práce.

Uvedená struktura práce je výsledkem častých konzultací rigorozanta s konzultantem, v nichž jsem odmítl pojetí práce: obecná část – popis legislativního procesu v ČR, zvláštní část – cesta konkrétního návrhu zákona legislativním procesem. Zvolenou strukturou vznikla skutečně studie o legislativním procesu de lege lata s úvahami de lege ferenda s výraznými komparativními prvky.

Předložená rigorózní práce **splňuje kritéria práce rigorózní** jak co do rozsahu, tak i co do obsahu, formy a způsobu zpracování. Autor nepochybně prokázal schopnost sesbírat fakta, utřídit je, analyzovat a poté je metodou vědecké práce využít. Prokázal též, že rozumí legislativnímu procesu v ČR a to jak v rovině jeho principů tak i ve „smyslu pro detail“. I když práce je zaměřena především faktograficky, včlenil autor do jejího textu i vlastní úvahy a postřehy.

Rigorózní práce neobsahuje závažnější věcnou chybu nebo opomenutí, které by koncepčně měly za následek zkreslení nebo nepochopení určitého institutu. Je napsána s vysokou kulturou jazyka i písemného projevu, na odpovídající úrovni je i grafické zpracování. Přiměřený je seznam použité literatury /včetně zahraničních internetových zdrojů/, nadstandardní je poznámkový aparát. Ze všech těchto naznačených důvodů **doporučuji**, aby předložená rigorózní práce Mgr. Záhořáka byla **připuštěna k ústní obhajobě**.

Při ústní obhajobě by se rigorozant měl jednak, alespoň ve stručných „hlavních tezích“, zmínit o novém jevu v legislativním procesu, který nastal v Poslanecké sněmovně po uzavření rukopisu jeho práce, totiž o ukončení rozpravy k návrhu zákona o elektronické evidenci tržeb a jednak by se měl vyjádřit k proceduře ratihabice zákonných opatření Senátu v Poslanecké sněmovně (je ustavující schůze skutečně první schůze)?

JUDr. Jiří Hřebejk